

Paavalin Ensimmäinen kirje korinttilaisille 22

Suurinta on rakkaus

1.Kor.12:27-13:7

Tervetuloa kuuntelemaan Alusta alkaen -ohjelmaa. Käsittelemme Paavalin Ensimmäistä korinttilaiskirjettä, tällä kerralla sen kahdennentoista luvun jakeesta 27 alkaen. Tässä jaksossa Paavali jatkaa opetustaan seurakunnan olemuksesta, vertaamalla sitä ihmisruumiiseen. Hänen tarkoituksensa on sanoa, että seurakunnassa tarvitaan erilaisia armolahjoja ja erilaisia jäseniä. Sen jälkeen hän huipentaa esityksensä kertomalla, että rakkaus on kaikkein olennaisin armolahja.

Kristuksen ruumis ja sen tarpeet

Te olette Kristuksen ruumis, ja jokainen teistä on tämän ruumiin jäsen. Jumala on seurakunnassaan asettanut ensinnäkin jotkut apostoleiksi, toiseksi jotkut profeetoiksi ja vielä jotkut opettajiksi. Muutamilla on voima tehdä ihmeitä, toisilla parantamisen lahja, toisilla kyky auttaa muita, toimia johtajana tai puhua kielillä. Eivät kai kaikki ole apostoleja? Tai profeettoja? Tai opettajia? Tai ihmeiden tekijöitä? Eihän kaikilla ole parantamisen lahjaa? Eiväthän kaikki puhu kielillä tai tulkitse tällaista puhetta? (1. Kor. 12:27-30).

Paavali luettelee ensin kahdeksan armolahjaa tai oikeastaan kahdeksan eri tyyppiä kristittyjä, sen mukaan millaisen armolahjan he ovat Jumalalta saaneet. Hän laittaa armolahjat paremmuusjärjestykseen, ilmeisesti sen perusteella, miten tärkeitä ne ovat seurakunnan olemassaololle.

”Ensinnäkin jotkut apostoleiksi”. *Apostoli* tarkoittaa tässä sellaista palveluvirkaa, jonka kautta Jumala toimii perustaakseen seurakunnan. Näin hän oli toiminut Paavalin kautta. Paavali oli saarnannut Kristukselta saamaansa sanomaa, saanut korinttilaisia uskomaan ja näin perustanut Korintin seurakunnan. Apostolin tehtävä on siis ratkaisevan tärkeä seurakunnan kannalta.

Paavalilla itsellään oli tämä armolahja ja tehtävä. Siitä huolimatta hänen mukaansa apostolius ei tuo johtavaa asemaa ylitse muiden. Pikemminkin Paavali muualla kirjeissään painottaa sitä, että hän apostolina on seurakunnan palvelija, Kristuksen orja, jopa ”alimman tason soutuorja”. Ja lisäksi hän pitää itseään apostoleista alimpana, ”keskosena”, koska hän oli entisessä elämässään ollut seurakuntien vainoaja.

”Toiseksi jotkut profeetoiksi”. *Profeetta* on apostolin jälkeen seurakunnan rakentumisen kannalta seuraavaksi tärkein tehtävä. Profeetta tarkoittanee henkilöä, jolla on Jumalan Hengen antama kyky rohkaista uskon, toivoon ja rakkauteen; antaa toivoa vaikeassa tilanteessa ja muutenkin puhua sattuvia, Jumalan Hengen antamia sanoja.

”Ja vielä jotkut opettajiksi”. Alkutekstissä tämä on ”kolmanneksi opettajat”. *Opettaja* tarkoittanee tässä henkilöä, jolla on kyky opettaa Raamattua tai muuten kristinuskon sisältöä ja Kristuksen tahtoa, hänen tuntemistaan.

Sen jälkeen Paavali luettelee neljä muuta lahjaa: ihmeiden tekeminen, parantamisen lahja, auttamisen lahja, johtajana toimisen lahja ja kielillä puhumisen lahja.

Huomattakoon, että tuo ”kyky auttaa muita” (*antileepseis*) on Uudessa testamentissa ns. *hapax legomenon* eli sana, joka esiintyy vain kerran. Se tarkoittaa ehkä jonkinlaista ”yleismies jantusta”, joka auttaa kaikenlaisissa käytännön asioissa. Samoin ”johtajana toimiminen” (*kyberneeseis*) on *hapax legomenon*. Paavali ei jostain syystä käytä ”vanhinta” (*presbyteros*) tai ”seurakunnan valvojaa” (*episkopos*) tarkoittavaa sanaa.

Viimeisenä listassa on ”kielillä puhumisen lahja” (*genee gloossoon*). Se tarkoittaa karismaattista, Pyhän Hengen aikaansaamaa puhetta, jonka merkitystä puhuja ei itse ymmärrä, mutta joka silti on rukousta. Paavali asettaa sen listansa viimeiseksi, luultavasti siksi, että tuon lahjan käyttäjä ei rakenna seurakuntaa vaan omaa hengellistä elämäänsä.

On huomattava, että *Jumala* on asettanut seurakuntaan eli Kristuksen ruumiiseen ihmisiä, joilla on nämä tai jotkin muut armolahjat. Hänen tarkoituksensa on ollut se, että tällaiset erilaiset seurakunnan jäsenet voisivat kukin omalla tavallaan olla hyödyksi seurakunnalle.

Joten, meidän tulee ajatella, että meillä ei ainoastaan ole erilaisia armolahjoja. Vaan että me itse olemme Jumalan seurakunnalleen antamia lahjoja, joiden tarkoituksena on seurakunnan rakentuminen.

Joten, sinäkin olet Jumalan lahja seurakunnalle. Huomaa, että Paavalin lista erilaisista palvelutehtävistä seurakunnassa ei missään tapauksessa ole tarkoitettu tyhjentäväksi (tämän näkee siitä, että eri kohdissa Uutta testamenttia armolahjojen listat ovat erilaisia). Jokaisella on jokin lahja, mutta kylläkin ei ole niitä kaikkia. Me kristityt tarvitsemme toisiamme ja toistemme erilaisia lahjoja. Me itse olemme Jumalan lahjoja seurakunnalle. Tämä pitäisi tajuta seurakunnissamme ja tuoda se käytännön tasolle. Olisipa joku ”antileepsis” eli ”avustaja” eli yleismies jantunen, joka saisi sellaisen aikaan seurakunnassa ja kirkossa!

Seuraavaksi tekstissä on seitsemän retorista kysymystä erilaisiin seurakunnan tehtäviin liittyen. Niihin jokaiseen odotetaan kieltävää vastausta. Paavalin tarkoitus on siis sanoa, että kaikilla ei voi olla samaa tehtävää eikä samaa armolahjaa. Kärki on kai suunnattu kahta viimeistä armolahjaa vastaan ”Eiväthän kaikki puhu kielillä tai tulkitse tällaista puhetta?” Odotettu vastaus on ilmiselvästi ”No eivät totta vie!” Tähän Paavalin piti kiinnittää huomiota siksi, että Korintin seurakunnassa kielillä puhumisesta oli tullut jonkinlainen kypsän kristityn tuntomerkki, jonka haltijat väheksyivät niitä, joilla sellaista ei ollut.

Rakkaus – verrattomasti arvokkain armolahja!

Mutta tavoitelkaa kaikkein arvokkaimpia armolahjoja! Nyt minä osoitan teille tien, joka on verrattomasti muita parempi.

Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali. Vaikka minulla olisi profetoimisen lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin siirtää vuoria, mutta minulta puuttuisi rakkaus, en olisi mitään. Vaikka jakaisin kaiken omaisuuteni nälkää näkeville ja vaikka antaisin polttaa itseni tulella mutta minulta puuttuisi rakkaus, en sillä mitään voittaisi (1. Kor. 12:31-13:3).

Verrattomasti muita parempi tie on sellainen, että se on niin hyvä, että muita ei voi edes verrata siihen! Ja se tie on rakkaus. Se on muita teitä verrattomasti parempi, koska se vie perille.

Seuraavassa rakkauden ylistyksessä Paavali asettaa itsensä ja oman elämäntapansa esimerkiksi. Hän oli mies, jolla oli Jumalalta saatu kielillä puhumisen armolahja. Oman todistuksensa mukaan hän käytti sitä omaksi rakentumisekseen enemmän kuin kukaan korinttilaisista. Silti hän ei omasta mielestään olisi ollut muuta kuin paha ääntä pitävä pronssinen pönttö tai korkeintaan jonkinlainen soitin, ellei häntä olisi ohjannut rakkaus toisia ihmisiä ja Jumalaa kohtaan. Näin Paavali halusi opastaa Korintin kristittyjä, jotka olivat rakkaudettomalla tavalla korottaneet kielillä puhumisen sellaiseen asemaan, että he halveksuivat toisia kristittyjä itseään vähempiarvoisina.

Mielenkiintoisella tavalla Paavali nimittää tässä kielillä puhumista ”enkelien kieleksi”. Tämä johtuu ehkä siitä, että hellenistis-juutalaisessa *Jobin testamentti* -nimisessä kirjassa kerrotaan, että Jobin tyttäret saivat lahjakseen ekstaattisen kyvyn puhua enkelien kieliä, korvaukseksi siitä, että heille ei annettu normaalia maallista perintöä.

Tässä jaksossa Paavali käyttää retorista tyylikeinoa nimeltä *klimax*. Se tarkoittaa sitä, että kerrottujen asioiden tärkeys kasvaa listassa eteenpäin mentäessä. Kielillä puhumista tärkeämpää on Paavalin mielestä profetoimisen lahja ja kyky ilmoittaa ihmisille Jumalan salaisuuksia ja pelastusta koskevaa tietoa. Sekin lahja Paavalilla itsellään oli. Sen lisäksi hänellä oli sellainen usko, jonka varassa hän oli tehnyt ihmeitä, jos ei nyt siirtänyt vuoria, niin kuitenkin tehnyt parantamisihmeitä. Mutta tämäkään ei hänen mielestään olisi yhtään mitään, ellei tuon kaiken motiivina olisi ollut rakkaus.

Viimeisenä tuossa nousevassa ihmeellisten kykyjen listassa on itsensä uhraaminen. Sitäkin Paavalilla oli. Hän ei ollut etsinyt rikkauksia ja oli itse nähnyt nälkää voidakseen palvella pakanoita viemällä heille evankeliumin. Hän oli samasta syystä suostunut kärsimään hakkaamista ja vankeutta ja vaikka mitä vaivaa. Mutta sekään kaikki ei olisi yhtään mitään, ellei hänellä olisi rakkautta ihmisiä ja Jumalaa kohtaan. Kaikki tämä ei hyödyttäisi mitään ilman rakkautta.

Joten rakkaus on se verrattomasti muita parempi tie. Paljon parempi kuin se korinttilaisten harrastama hengellisyys, jolla he pyrkivät saamaan armolahjoja voidakseen päteä niillä omissa ja toisten silmissä.

Konkreettisemmin rakkaudesta

Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii (1. Kor. 13:4-7).

Edellä Paavali on siis ottanut esimerkiksi itsensä, väkevän karismaatikon, joka puhui kielillä, profetoi ja uhrasi itsensä evankeliumin hyväksi. Tätä kaikkea arvokkaampana hän kuitenkin piti rakkautta, jota vailla kaikesta tuosta muusta ei ollut mihinkään.

Tämän jälkeen Paavali kuvaa rakkautta lyhyin, konkreettisin luonnehdinnoin. Ne ovat samalla kuvauksia siitä, millainen Jumala Raamatun mukaan on. Paavalin tarkoitus on siis sanoa, että rakkaus ei ole vain yksi armolahjoista. Ei, se on Jumalan voima ihmisessä vaikuttavana.

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä.” Miten tärkeitä tämä olikaan huomata korinttilaisten, jotka äksyilivät toisiaan vastaan, kilpaillen sillä, kenen hengellisyys oli parasta.

Mutta ihan yhtä hyvin tämä osuu jokaiseen kristittyyn, joka elää arkista perhe-elämää. Kuinka tärkeitä siinä olisikaan olla kärsivällinen ja lempeä! Se on niin tärkeää, että kaikki muu hyvä, kuten siisteys, säästäväisyys, viisaus, ahkeruus, kauneus jne. ovat turhaa, ellei ihminen osoita arjessaan rakkautta olemalla kärsivällinen ja lempeä toisia kohtaan.

”Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa.” Nämäkin rakkauden piirteet on helppo nähdä vastakohtina sille, millaista Korintin seurakuntalaisten käytös toisiaan kohtaan oli. He kadehtivat toisiltaan toistensa armolahjoja. He kerskuivat kuvitellulla hengellisyydellään. He pöyhkeilivät sillä, miten hienoa saarnamiestä kukin kannatti. He vaativat itselleen kypsän kristityn oikeutta tehdä vapaasti sellaista, mikä normaalien hyvien tapojen mukaan oli sopimatonta (vaikkapa seksuaalisuuden alueella). He etsivät omaa etuaan toimissaan ja puheissaan. Jos asiat eivät menneet heidän mielensä mukaan, he katkeroituvat ja muistelivat, miten heitä oli kohdeltu väärin, jotta voisivat maksaa kerran takaisin.

On helppo kuvitella, miten korinttilaiset rikkoivat rakkautta ja sen viitoittamaa ”verratonta tietä” vastaan. Paljon vaikeampi on oikeasti nähdä se, miten minä itse jokapäiväisessä elämässäni rikon rakkautta vastaan. Mutta Jumalan tahto on, että tämä rakkauden ylistys saisi meidät näkemään oman sydämemme tilan, katumaan ja palaamaan hänen luokseen saamaan oikeaa hengellistä elämää, jonka perusta ja elinvoima on jumalallinen rakkaus.

Jos niin käy, silloin me ”iloitsemme totuuden voittaessa”. Iloitsemme siitä, että Jumala on totuus, ja siitä, että me saamme elää hänessä ja hänestä. Silloin emme iloitse vääryydestä eli rakkaudettomuudesta, emme edes silloin, kun se näyttää hengellisyydeltä.

Tällainen rakkaus sisältää itsessään kaksi muuta kristillisen elämän perustaa, uskon ja toivon. Siksi Paavali kirjoittaa rakkaudesta, että se ”kaikessa uskoo, kaikessa toivoo”. Aito rakkaus nimittäin syntyy uskosta Jumalaan ja Kristukseen, ja aito rakkaus saa aikaa toivoa. Siksi rakkaus myös kestää kaiken. Se joutuu kyllä kärsimään paljon, sillä rakastaminen ei ole helppoa. Kärsivällisyys ei ole helppoa, lempeys ei ole helppoa. Rakkautta paljon helpompaa on katkeroitua, etsiä omaa etua ja pöyhkeillä. Mutta rakkaus vastustaa kaikkea sellaista. Siksi rakkaus joutuu kärsimään; aivan niin kuin Jumala itse joutui Pojassaan kärsimään meidän puolestamme, meitä kohtaan osoittamansa rakkautensa vuoksi.

Joudumme päättämään tänään tähän. Rakkauden ylistyksen loppuosa jää seuraavaan kertaan.